

MARINADA

N' Enric Prat de la Riba.

Prat de la Riba.

Catalunya està de dol. Ha mort un dels seus fills més eminents; i pot ben dir-se que ha mort per la vida de la nostra pàtria.

Ningú ha treballat tant com ell per a que tots els catalans adquirissin plena consciència del nostre veritable estat anímic.

MARINADA mancaria al seu deure si no honorés la seva memòria, honorant-se aixís ella mateixa.

Però ¿qué pot dir-se que no s'hagi dit? La premsa, sense excepció, ha presentat la personalitat del malaguanyat patrici en tots els aspectes.

Era un gran pensador i un gran organitzador, i tant en les manifestacions intel·lectuals com en les de la voluntat, era sempre un patriota de cor.

Amb això està tot dit: l'enumeració de les obres publicades, dels discursos, conferències i articles periodístics; l'explicació de la seva actuació política i de l'obra realitzada en la Diputació i en la Mancomunitat, no fa més que confirmar-ho.

No volent repetir el que ha dit la premsa podria deixar la ploma, que difícilment se m'aguanta en la mà tremolosa.

Però acuden a ma pensa records de la vida d'estudiant, d'aquells temps del «Centre Escolar Catalanista», i una força m'empeny a treure 'ls fora del meu interior.

Fa uns quants anys els recordàvem plegats aquells temps d'estudiant. Me digué que feia pocs dies, ordenant els seus papers, havia trobat unes comunicacions que, per encàrrec seu, li dirigírem alguns amics, estudiant alguns punts referents a organització política que li serviren per a fonamentar la seva ponència en la memorable Assemblea de Manresa, i amb tal motiu, ens criticàrem nosaltres mateixos, aquella ideologia formada per les lectures d'obres jurídiques i per l'ambient especial que es respirava en les facultats de Dret, que feia que donessin una importància extraordinària a les lleis i a les institucions, arribant a creure que de la bondat d'elles depenia la felicitat dels pobles. Era una ideologia aquesta de la qual no ens havíem pogut despendre del tot, malgrat de la influència que en l'Universitat de Barcelona tenia l'escola històrica, defensada, encara que no amb exageració, pel malaguanyat Durán i Bas.

Parlarem també de les disertacions i discussions que promovien, en la secció de Dret i Filosofia i Lletres del citat «Centre Escolar Catalanista», i, com més reflexiono sobre aquests records, més me sembla veure com anava germinant en la poderosa intel·ligència del plorat patrici, la doctrina que va

començar a desenrotllar en el discurs inaugural del Centre l'any que fou elegit president, enrodoní en la conferència de l'Ateneu el fet de la nacionalitat catalana, i completà en el preciós llibre «La nacionalitat catalana».

Teníem molts la pretensió de voler justificar doctrinalment els principis autonomistes aplicats a Catalunya, i no ens acabava de satisfer la doctrina de l'Almirall que va batejar amb no molta propietat de particularista. En Prat fou, tal volta, el primer que, analitzant les condicions que ha de tenir una nació segons la doctrina sostinguda pels partidaris del principi de la nacionalitat, sostingué que Catalunya les reunia totes, discutint amb altres companys que sostenien la manca de l'unitat de territori. Ja en aquella època, doncs, havia trobat un valor ideal a la realitat.

El pensament per ço no era complert: estudiant la vida de les nacions vives, vegé clar les diferents etapes de la vida nacional, i senyalà com ideal l'expansió, l'imperialisme. Aleshores sorgí l'obra doctrinal complerta.

Ja l'elaboració d'aquest pensament té lloc després de la vida estudiantil.

I de llavors ençà, ell excercí una forta acció imperialista: la seva doctrina s'ha apoderat de les intel·ligències dels catalans; la seva actuació ha influït en tota la vida catalana.

Plorem la pèrdua del gran home; dediquem-li les nostres oracions; però hem de fer encara més per a honorar-lo degudament, tinguem-lo present i procurem imitar-lo o, al menys, seguir les seves ensenyances.

MARTÍ ROGER.

Migjorn

De Leconte de Lisle

Migjorn, rei dels istius, espargit per la plana,
tomba en capes d'argent des del cim del cel blau.
Tot calla. L'aire abrusa i flamejant s'aplana;
la terra dins sa roba de foc, sòpita jau.

L'estesa no té fi i els camps no tenen ombra.
S'ès estroncat la font que abeurava els remats;
la llunyadana selva, on la vorera ès sombra
dorm, allà baix, immòbil, amb arbres isolats.

Sols els grans blats madurs, com una mar daurada,
s'estenen cap al lluny colltorcits de la sòn;

els pacífics infants de la terra sagrada
que eixuguen la copa del sol fins al profón.

A voltes, com sospir de llur ànima rellenta,
del mig les greus espigues que es parlen amb remòs
una ondulació majestuosa i lenta
s'aixeca i va a morir a l'horitzó polsós.

Aprop, alguns bous blancs jeient al mig de l'herba
baben calmosament sobre 'ls morros carnús
i sua de sa ullada lleganyosa i superba
la sòn interior que no acaben ja pus.

Home: si amb el cor ple de joia o ple de dol,
passessis al migjorn dintre 'l camp xafagós,
fuig! La natura es buida i consumeix el sol;
aquí rê hi ha vivent; aquí rê hi ha joïós.

Més, si desenganyat del riure i del plorar,
febrosenc de l'oblit d'aquest món agitat,
te plau el no plegar de maldî o perdonar,
tastant una suprema i morna voluptat,

Vina! Qué el sol te parla amb paraules sublims;
dins sa flama implacable absorbeix-te sens fí;
i torna a ciutat, lent, veient de lluny els cims;
set voltes el cor tremp dintre'l no-rès diví.

XAVIER CARBÓ MAYMÍ, *trad.*

L'excursió malestruga de l'Orfeó "Aucellada" a la vila de Palafrugell

Ans de la quaresma de l'any 1916, o sia el passat, l'Orfeó *Aucellada* rebé de l'Ateneu Palafrugellenc la demanda de condicions per a anar a celebrar-hi un concert. L'Orfeó respongué que sols l'import de les despeses volia. Quan el tracte semblà ja concorde, la societat palafrugellenca digué que per la premura del temps no podia preparar-se la festa en la quaresma, i, que sens dubte, la prepararien per la Festa Major, o sia la de Santa Margarida. Tampoc açò pogué dur-se a compliment. I rès no digué la Junta de l'Orfeó

perqué tot passà dintre'ls límits de la més pura cortesia. Si bé cundí la desil·lusió, no deixà d'haver-hi goig per quant la demanda era honorífica.

En la festa de Santa Margarida de l'any present de 1917, volgueren els orfeonistes, *motu proprio*, recabal·lar-se de la desil·lusió sofrida en l'any anterior i presentar-se al públic de Palafrugell sense espatllerades ni caminadors. Més la pretensió dels palamosins fou tinguda per atentatòria a la caixa de les Societats en festa, i amb aquest criteri, si no barraren el pas de l'Orfeó, els palafrugellencs obriren abismes en la mateixa plaça pública.

Hi ha qui per vergonya, amaga els fracassos. A nosaltres mos plau publicar el que hem sofert. La festa musical era feta amb mires dels qui en l'any 1916 mos sol·licitaren, amb pensament dels intel·lectuals, dels refinats, dels elets, dels qui prefereixen la interpretació d'una obra de Mozart enc que no sia perfeta, a la dels valsos repicats de la festa major; el concert era fet pels qui, com digué molt bé el Tinent d'Alcalde Sr. Sagraera, troben en les nostres festes majors una monotonía aclaparadora.

La Junta havia tinguda cura de que la festa musical no coincidís amb els altres espectacles, recabant satisfactoriament del Sr. President del Centre Fraternal que el concert reglamentari de l'orquestra s'avançaria un poc en atenció als forasters. El concert era anunciat a les tres, i consta que a la repetició del vals repicat d'orquestra, eren ben properes les 5 de la tarde.

Excusant-se amb la calor, o amb compromisos, a amb aficions, Palafrugell podia haver deixat d'assistir al concert sense que la rubor aparegués en el rostre del cantaires; més lo ben contrari a cortesia i a hospitalitat és que ja a l'estació no hi hagués el més humil funcionari de l'Ajuntament, i que, sobretot, el pas de la comitiva per entre la multitud congregada al Club 3 x 4 i *pico* en el Centre Fraternal i les dues cançons ofertes al públic davant la Casa de la Vila no logressin fer aixecar ni una salutació dels palafrugellencs. Era en la més gran soletat que els orfeonistes se disposaren a cantar; acudiren després unes 30 persones de les quals n'hi havia una vintena de Palamós. De les 26 persones assegudes en butaca en el concert, la majoria era de Palamós i de Sant Feliu de Guixols. Hi hagueren, és clar, en l'ambient hostil, algunes excepcions, que estimem en sa justa valor. Dos Regidors de l'Ajuntament i altres funcionaris mos atengueren bé en la recepció oficial.

En el retorn a l'estació, els orfeonistes s'exclamaven segons el llur temperament, qui botzinava, records dels viatges lucratis a Palamós del chor palafrugellenc *La Taponera*, qui la delicada ofrena de palamosins en contractar l'Orfeó de Palafrugell en una primera i lluidíssima missa, qui l'amarga recordança d'un esdeveniment de carreres de bicicletes en que un palamosí guanyà un primer premi que no ha vist mai; qui les 200 ptes. gastades per l'Ajuntament de

Palamós per a festejar una estudiantina de Palafrugell; més tots abandonaren, desseguida retrets i recordances, per a riure's dolçament dels enemics sorgits, com per miracle, d'aquella vila en la qual sols pensàvem trobar-hi amistat. En la senyera triomfalment alçada i estranyadament mirada, voleiaven al vent les cintes de la Ciutat de Barcelona, del Centre Empordanès i de la vila de Palamós.

MIQUEL ROGER I CROSA.

President de l'Orfeo *Aucellada*.

La cinquantena de l'esbart de Vich

En commemoració de la cinquantena de l'esbart cèlebre, qui ha format en la literatura nostrada una escola sòlida i fonamental, els vigatans, presidits pels tres sobrevivents de la primera esbartada, Dr. Jaume Collell, Mestre en Gai Saber, D. Martí Genís i D. Josep Salarich, han inaugurat un monument monolític en la Font del Desmai, assistint a l'acte literats eminents de Catalunya.

Els deu joves, qui en la matinada del 19 de Juny de 1867, vigília del Corpus, colgueren la primera reunió en la Font de la Torre de Morgades, foren els següents: Jacinto Verdaguer, Jaume Collell, Marià Campà, Josep Serra i Campdelacreu, els dos germans Masferrer, Martí Genís, Josep Salarich, Antoni d'Espona i Pere Andreu. Allí ja regalà l'immortal Verdaguer una mostra de sa prosa rica i fluent, en el seu discurs esplèndid, tingut per una de ses millors composicions.

L'escola vigatana, basada en aqueix esbart, ha irradiat molt gran i sanitosa influència en la vida literària de Catalunya. Lloes i acataments ha tingut sempre en la nostra pàtria i a l'estranger.

Es ben admirable el fet de que una població com Vich pugui presentar un nombrós estol de poetes i prosadors. La inspiració de qué és estada favorable aquella ciutat, ha d'esser, realment, motiu de goig i vivent estímul pels joves vigatans qui obren el cor a la santa poesia. Per molts corrents de prosaisme qui invadeixin la ciutat elegida, patria de Balma, l'espiritualitat no'n serà, mai per mai, punyida ni rebaixada, per virtut de la tradició que ella guarda.

En el programa de les festes del St. Miquel del Sants hi ha una bella col·lecció de composicions poètiques dels formadors de l'esbart.

A ple aire

A mi em plauen les hores que s'escorren tranquiles
a la sombra dels arbres allunyat de les viles;
el misteri dels boscos que cap petja calciga,
la flonjor de la molça, la verdor de l'alzina.

A mi em plau d'una altura resseguir-ne les crestes
i escampar la mirada tot al llarg de les serres;
la imponenta fondària dels comals que verdegem
on s'escorren les aigües emportant-se'n la terra,
i seguint la clotada arribâ a la riera
i pescâ els barbs que dormen en els caus de les pedres.

A mi em plau de la costa visitar-ne les tímbes
endinsar-me en les coves que eren niu de les nimfes;
estudiar en les roques formacions cristallines
i escalâ els pics feréstecs de les penyes altives.

A mi em plau de muntanya l'estructura mateixa,
els camins de les cabres, corriols i drecceres;
Si els bolets se deixonden, visitar les retxeres
dels soleis olorosos on els retxos floreixen;
i entre 'ls boscos d'arbossos carregats de cireres
agafâ els tórts que arriben, amb nyinyols o ballestes.

M'enamora el silenci de la selva dormida
quan no's mou ni una fulla, quan no's sent ni una griva;
la remor més llunyana em desperta a la vida,
la pastora qui canta, una esquella que dringa,
com més lluny i ignorada més me causa alegríia
que aixís penso que encara hi ha qui em fa companyia.

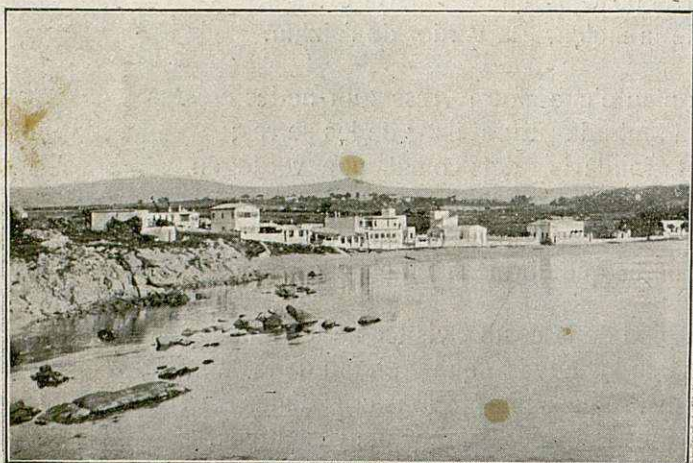
M'enamora la vinya pampulosa i rienta
amb la fruita madura que en les plantes me tempta
i disfruto collint-la de la branca mateixa
escollint la més dolça per la boca sedenta.

LL. BARCELÓ I BOU.

Crònica local

Moltes veus han escampat per tots els indrets de Catalunya que vora Palamós i en terme de St. Joan de Palamós, hi ha una platja oberta a la llum d'Orient, ço és, La Fosca, molt lluminosa. Porta el nom de Fosca per la roca

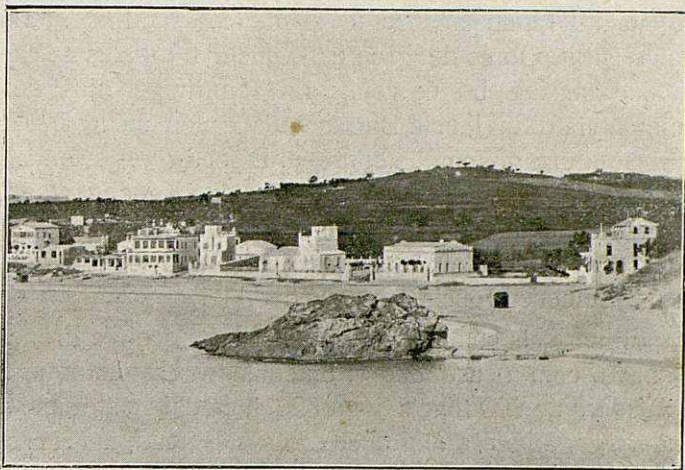

negra qui la limita. De l'altra banda de roca, s'estén la platja de St. Esteve, sota 'l penyal de graciosa línia, coronat per les runes del castell i de l'ermita del propi nom. El castell, convertit avui en masía, propietat de don Ramir Pagès, fou l'adquisició del gran rei de la Con-

federació Catalano-Aragonesa, En Pere III, el Gran o dels Francesos, per tal de fundar Palamós. Sota 'l Cap Gros, figura dominant, hi ha la platgeta de Sa Tamardía, que el poble pronuncia corruptiblement, nom que, sens dubte, obeeix, als tamarius que devien haver-hi. Molts anys ha, que allí tenen els senyors Matas un gran casal, primera construcció en el pintoresc paisatge. En tota la llongada de La Fosca hi ha, avui en dia, molts edificis: el gran establiment del Jeroglífic, amb sa toia de xalets; els xalets esplèndids, de els senyors Tarrés, Arola i el del senyor Vilahur, de recent construcció; i moltes altres cases, i casetes, i barraques. El propietari del Jeroglífic En R. Tauler ha feta activíssima propaganda de les belleses del paratge. La platja és esplèndida amb la sorra daurada i finíssima; poden els banyistes caminar llargament sense enfonsar-se; en jornades de calma, apar un bany sobre un mosaic, de tan llis i fi que és el fons. A dir ver, la única falla del paratge és la migradesa de vegetació: per ço, la bella pineda del senyor Vilahur és un racès que enyoraria el públic amb greu recança, si el propietari la cerqués a son profit únic. Les fotografies acompanyatòries donen idea del paratge. Són els clixès de nostre radactor En Joan B. Camós, exquisit artista, qui acaba d'obtenir un premi en el Concurs fotogràfic de Terrassa, l'lorer important, si s'atén que a dita lluita hi concorregueren els millors fotògrafs d'Espanya. L'eminent aquarellista, En Manel Grau, ostentà els diversos aspectes de la platja celebrada.

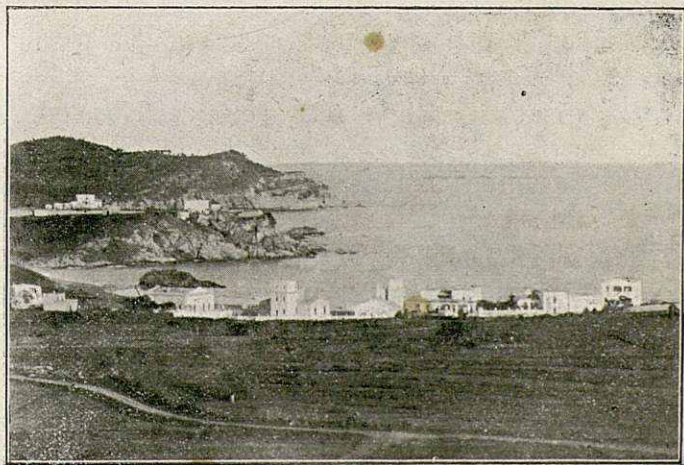

Jofrem d'un bell espectacle amb la vinguda d'En Jaume Borràs, qui posà en l'escena del Saló Carmen *Jesús que torna* de l'eminent Guimerà. El gran dramaturg, com altres poetes, ha volgut clamar la pau, en mig dels horrors de la gran guerra. En Guime-

rà ha cregut que el millor mitjà de predicar-la era la creació de Nataniel, un superhome, imatge de Jesús. No deixa d'esser un atreviment. Per les curacions que Nataniel aconsegueix i per la fascinació exercida en les multituds, gairebé tothom el pren pel Fill de Deu. A la figura espiritual hi contrasta la d'una dona, Gladys, qui, cerca debades, en Nataniel la correspondència de son amor. Gladys és la il·lusió del príncep d'un imperi ambiciós i conqueridor. L'episodi d'amor, on la damisela resulta esser la infermera curadora del príncep emmol·lit i estragat, dona lloc a manifestar l'orgull de raça i de sang de l'emperador, fins al punt d'arribar a l'insult. L'imperi, de primer, en glòria, cau en destret. Nataniel intervé, llavors, en ambdós exèrcits bel·ligerants per a obtenir la pau, suggestionant, a intervals, l'emperador. Secunden l'obra pacificadora Gladys i el príncep, hereu de la corona per la mort de son germà. En l'instant que Nataniel junta els contraris, aquestos senten rebrollar l'odi de cop, i en follia s'acometen, matant Nataniel, el qual exhala l'últim sospir mormolant: Torna-

ré. Sens dubte que de les últimes obres del gran dramaturg, *Jesús que torna* és la millor. Canta la pau inspiradament i amb entusiasme, si bé les invectives contra'l guerrer ambiciós dissonen ingratament en boca del superhome, fins llavors, tot dolcesa i espiritualitat,

L'atenció del públic és presa des del començ fins a terme, prova de la factura magistral. Obres de gran èxit, que els artistes se cansen de repetir, són les que fan més bo de veure. La seguretat i ajust del conjunt ofert per la Companyia d'En Jaume Borràs satisfà plenament. Descomptats els efectes de veu — tota una gamma de sons — el Director representà lluidament. La Casals també dominà el treball; la seva dicció, un poc afectada, sobta d'antuvi, però un hom s'hi habitúa i l'aplaudeix. El públic, per irreligiós que sigui, pensa en Jesús, i fins aplaudeix idees, que, sens dubte, no més se troben en boca de Jesús. La concurrència era considerable.

En un dels combois de vapors en direcció a França que tan sovintegen, hi anava, com a custiodador, un submarí. Un submarí atacà el bergantí goleta *Résolue* de 400 tonelades a 32 milles del nostre port. Recalaren a aquí els 9 naufragés, amb els entriquells més valiosos i amats. Malgrat de las 24 canonades, el casc de la nau va surar, per tenir bocois buits en la bodega, essent trobat entre Pineda i Malgrat.

Una de les dificultats més fortes amb que han de lluitar els expedicionaris de suru i taps es la falla de vagon. Per tal de reglamentar aquest servei, vingué el Sr Quevedo. Ben dissortada és l'Empresa del Tranvia de F. a P. amb la crema de vagon: en el decurs de Juliol dos de suru i dos de taps se són incendiats completament. Tot es conseqüència de l'ús de llenya en lloc de carbó; amb aquell combustible la màquina llença una cabellera d'espurnes que, en la foscor, imposa. Açò mateix és causa dels retrassos, ben perjudicials a voltes, car no arriba a enllaçar amb el M. Z. A., raó per la qual l'Empresa té acordat el canvi d'horari. La Junta dels Docks estableix sucursals en les poblacions veïnes, arribant també fins a Llagostera i Cassà.

Acut molta de gent a la farola a veure passar els vapors, qui naveguen molt aterrats. Tot i haver sortit la lluna el dia 6, no tingueren els enamorats la claror d'argent.

Cada dos anys, visita la nostra vila un estol de deixebles de l'Escola d'Enginyers de Monts de El Escorial. Enguany vingueren una vintena d'estudiants.

Per la Mare de Deu del Carme, fou celebrat en l'església de l'Hospital el solemne ofici acostumat. L'orquestra *La Principal* interpretà la Missa a honor de S. Carles de Perosi. En la parròquia molts infants celebraren la comunió privada.

Gran efervescència política amb motiu de l'Assemblea de Parlamentaris a Barcelona el dia 19. Bon preludi fou la de Parlamentaris Catalans. Palamós no s'ha adherit oficialment a les conclusions de l'Assemblea, més sí espiritualment, car, el desig de renovació política estès en tot Catalunya i en altres regions d'Espanya, també és en nostra vila. Cal dir la veritat. Catalanistes i republicans han remès l'adhesió al Sr. Abadal.

Corregué la brama de que la festa major de Palafrugell se sospenia. De

que no es sospengué en pot respondre l'Orfeó *Aucellada* que hi anà amb malestrugança, segons veurà el lector, si llegir vol l'article sobre 'l particular escrit.

El poble de Calonge transladà la festa major del dia 29 de Juliol al tercer dissabte del mateix mès. No deixà d'haver-hi bona representació de palamosins. En Roldós establí un servei especial per aqueixa festa. Per a la de Palafrugell hi hagueren trens extraordinaris.

Verificaren-se tres carregaments seguits de palies en els vapors *Mar Tirreno*, *Mar Caspio* i *Joaquín Mumbrú*.

O el torpeder n.º 1 o el canoner *Marqués de la Victoria* veiem cada tres o quatre jorns. El canoner il·luminà el poble amb el reflector.

Morí Donya Concepció Gaitàn (a. C. s.) esposa del mestre En Lluís Ferrer, Director del Orfeó *Aucellada*. Assistí l'Orfeó a l'enterrament amb la senyera endolada i una corona.

El faroler En Manel Vaca, ben col·legut a Palamós s'ha fet càrrec de la farola del moll, per resultes d'una permuta.

Hi hagueren sardanes al Jeroglífic.

A l'enterrament del President de la Mancomunitat, hi assistiren el senyor Ciurana, en representació de l'Ajuntament, el Diputat Provincial en Martí Roger, i alguns particulars. Els catalanistes palamosins oferiren una corona.

Hem tingut el gust de saludar l'artista barceloní en Maties Canturri, qui prepara una exposició de quadres en el Casino «La Unión».

El cafeter de la cantonada

Del Carnaval.

Un jorn de Carnaval, vaig entrar en una cerveseria, amb l'intenció d'esperar el tren per a entornar-me'n cap al poble, i em vaig seure en un recó, mig cansat i aburrit del tot.

Havia sortit del poble carregat de broma i amb disposició de divertir-me, però malgrat de les meves esperances, no vaig trobar enlloc la diversió.

Vaig allargar els braços i aixecar el cap, per a treure'm la mandra de sobre, i la meua vista va recórrer la sala: Aquesta no era precisament expressa per a treure'm el mal humor: les parets, cobertes amb un paper fosc, tacat en algunes bandes d'un groc brut; no hi havia cap llum encès, tot surava dins una penombra aburridora; al fons hi havia el mostrador, ple d'ampolles de totes formes, les etiquetes de les quals no se podien distingir per la poca llum i massa pols. Les taules arrencades amb les cadires a voltant, esperaven tristament que algú les fes servir, car jo era tot sol dintre la sala. Dic malament en dir tot sol: una veu prima i malaltica, va dir darrera meu, baixet, com si tingués por de profanar la quietut que allà regnava :

—Que voldria pendre?

—Porta'm una cervesa.

Me vaig girar. El que havia fet la pregunta era un xicot d'uns quinze o setze anys, prim i groc de cara; me mirava amb uns ulls tristos i una mirada fixa, que amb tot i tenir els ulls ben oberts, semblava que la vista no allargava més enllà de les parpelles, amb els dos braços caiguts, anava cargolant i descargolant per les seves mans, un tovalló que hi portava; va obrir la boca com un autòmata, i amb veu més baixa que abans i que amb prou feines se sentia:

—Clara o fosca?, va dir.

—Fosca. Se n'anà al mostrador sense fer fressa igual que un fantasma.

Ve-t'aquí un moço que fa parella amb l'establiment, vaig pensar tornant a passejar la vista per aquella sala de conjunt tan fúnebre; no sé com pot tenir parroquians, un establiment com aquest; parets fosques i brutes, pols per tot arreu, solitud i silenci aclaparants... i si tots els moços eren com la mostra, semblava més una sucursal d'una funeraria que no pas un establiment d'esbarjo. Vaja! era ben dolenta la meua sort, aburrit que venia del carrer, al buscar un lloc on passar mitja hora distret, me feia entrar en el local més ensopit que hi devia haver en tota la vila... I jo també vès per qué havia de tenir aquests pensaments tan pocs alegres i tan impropis per a treure'm el tedi que portava a sobre!—Vaja! pendria la cervesa, perquè de set en tenia, i me n'aniria a esperar al carrer que el tren arribés. Sempre estaria més distret que allà a dintre.— Però bé trigava prou de venir el marrec amb la cervesa! Vaig girar-me cap al mostrador, més enlloc el vaig veure. Vaig picar de mans, i, a la poca estona, va sortir d'una porta que hi havia al fons, portant el bock de cervesa a la mà.

Va arribar davant meu tan silenciós com abans, i va posar el bock sobre la taula, tot mirant-me altre vegada amb els ulls fixes, sinó que llavors semblaven com entelats: Aquell xicot estava a punt de plorar.

—¿Que devia tenir?

—Què no estem gaire alegres, noi? vaig preguntar-li amb brusquetat carinyosa; — que potser no te volen deixar sortir a divertir-te amb els teus companys, avui que és Carnaval?

Me va mirar més tristament que abans, i va provar de somriure, però sols arribà a fer una ganyota i, al contreure-se-li la cara, li van caure galtes avall les llàgrimes que en els ulls tenia retingudes; va recollir els diners que jo havia posat sobre la taula, i se n'entornà sense dir res, plorant poc a poc.

Vaja!, no n'hi havia pas per tant, vaig pensar mirant-lo com s'allunyava. Però de totes maneres era ben trist que a la seva edat i en una diada com aquella, el fessin estar tancat dintre aquell cafè, com si el metge li hagués receptat banys de fàstig. Segurament els seus pares, o els seus amos o lo que fossin, s'estarien per la plaça divertint-se, mirant com la gent ballava corrandes; i ell que estava en una edat més apròposit per això, s'havia d'estar allà

dintre i solament podia participar de la festa, pels crits de la gent alegre que se sentien del carrer i que encara li devien fer venir més enveja.

Jo me figurava el cafeter: Un home alt i gros amb vestit de cada festa, al mig de la plaça, de bracet amb la seva dona i aplaudint amb grans riallades les xabacaneries de les disfresces.— O pot ser no era casat i en aquells moments corria portant una màscara a bracet, moll de suor i masegat per les embestides que rebia, però de totes maneres satisfet, i seguint per entre la multitud, com podia, la màscara, que el portava mig arrocegant, cap a un cafè qualsevol, a pendre algún refresc.— I tot això mentres aquell xicot, de nou entrat dins la porta del fons, d'on havia sortit abans, devia estar plorant la seva malestrugança.

CAMÓS.

(Acabarà)

Sport

Foot-ball

Continúa la marxa victoriosa del «Palamós F. C.» Aquest més ha celebrat dos partits amb el team « Sport Guixolense » quedant sempre amb victòria. El primer, el guanyaren per 4 goals a 1; i el segon, el del dia 29, per 3 a 0. Malgrat totes les temptatives fetes pels Guixolencs, no pogueren veure premiats llurs esforços.

Era el dia 20 que combatien a Palafrugell quatre dels jogadors palamosins, junts amb altres de la comarca, formant el team nomenat de coalició, contra'l primer team de l'«Espanyol F. C.» de Barcelona. Sabem que els palamosins hi feren lluit paper, conseguint marcar els dos únics goals per al team de coalició. Guanyaren els barcelonins per 4 goals a 2.

—Sembla que hi ha algú que s'empenya en llevar importancia al team palamosí. Malgrat totes les versions i en contra dels enemics del «Palamós F. C.», el team local continúa les seves tasques sens interrupció, desmentint, alhora, tot ço que en contra seu es digui. Recent encara és la victòria palamosina contra l'*Internacional F. C.* de Barcelona.

— Han començat els partits per a disputar-se la copa *Maura*. Se celebraran tots a St. Feliu de Guixols. Hi pendran part els teams de Sant Feliu, Blanes, La Escala, Palamós i el «Casal Popular» de Palafrugell.

— Sabem que n'Humbert (J) tornarà a formar part del team local. Desitjem que se confirmi aquesta noticia.

— Segons llegim, han estat desestimades les protestes formulades pel «Palamós F. C.» i «Ateneu Deportiu» contra l'«Ateneu Palafrugellenc» amb motiu de celebrar-se els partits de campionat d'aquesta provincia, quedant aquest, per tant nomenat campió. Enhorabona, palafrugellencs.—C. Sénrab.

Moviment del port durant el mes de Juliol de 1917

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	10	12.023	Vapors	10	12.023
Barcos de vela	21	942	Barcos de vela	20	904

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès de Juliol

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
51	3643	13	1525'90	5

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Juliol : 7'6 mm.

Registre civil

Mès de Juliol

Naixements: 1. Alexandre Juera i Valls.— 2. Pilar Soler i Vázquez.— 3. Carme Ferrer i Gaitàn.— 4. Joàn Ferreres i García.— 5. Carme Zurita i Vendrell.— 6. Enric Costa i Bosch.— 7. Agna Gimbernat i Hernández.

Innuomenats: 1. Vilar i Rabassa.— 2. Ciutat i Guri.

Defuncions: 1. Teresa Bacallà i Brugués, 65 anys.— 2. Florenci Barceló i Clos, 58.— 3. Concepció Gaitàn i Gutiérrez, 28.— 4. Alexandre Aguilar i Borull, 42.

Matrimonis: 1. Josep Bofill i Pi amb Elena Darder i Falcó.— 2. Narcís Estragués i Hornós amb Maria Prohías i Burget.

CICLES SANROMÀ

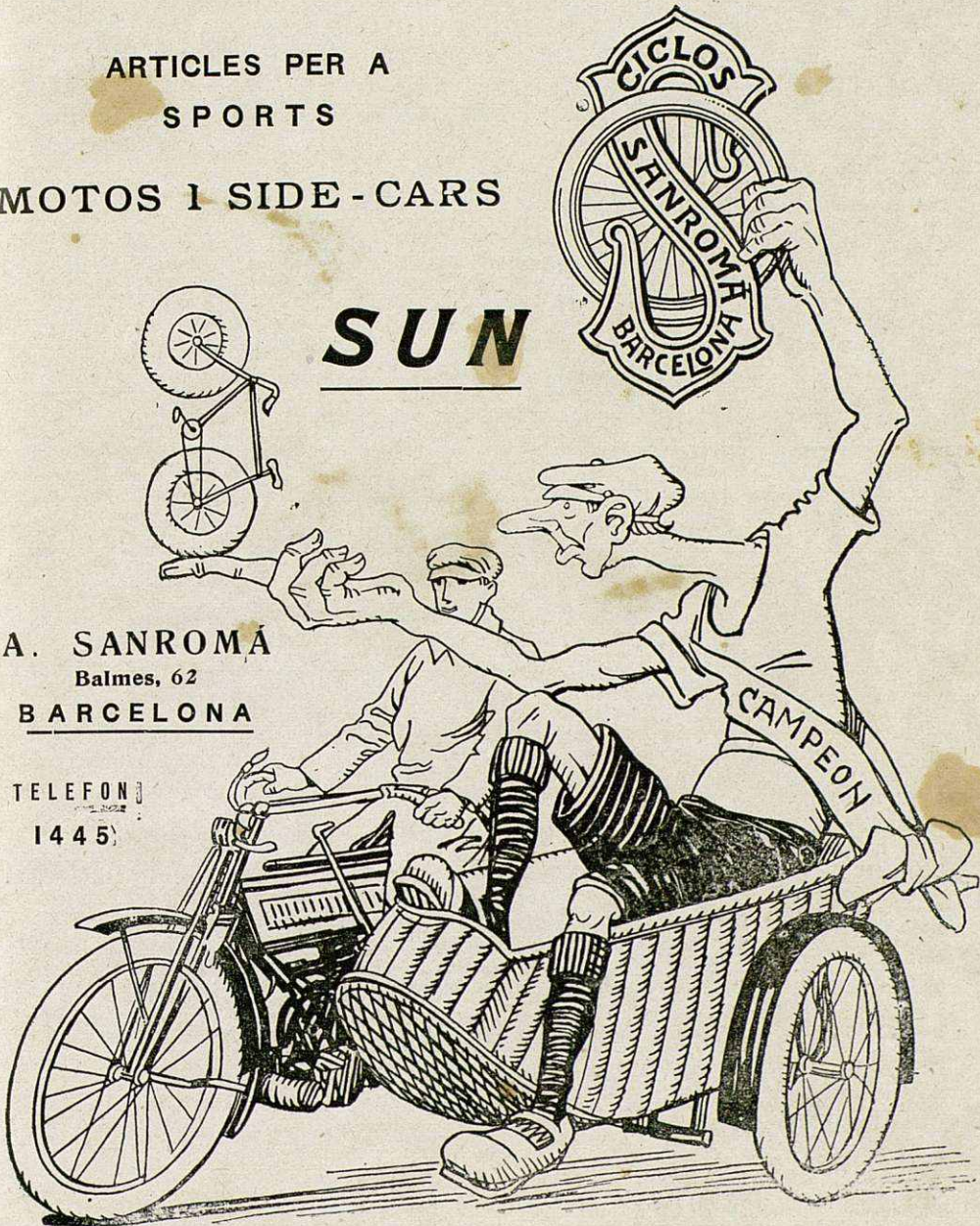
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMÀ
Balma, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

Licor Ferro - Quina CALISAY

Exquisit i suau licor de sabor agradable i de puresa garantida.

Composició aprovada i recomanada per varis Laboratoris Municipals i nombroses eminències mèdiques.

Beguda higiènica ideal, de fama mundial.

El seu ús facilita les digestions penoses, fortifica el sistema nerviós i retorna les energies i forces perdudes a l'organisme debilitat per malalties o treballs excessius.

Premiat en totes les exposicions i concursos nacionals i estrangers.

POT DEMANAR-SE
PER TOT ARREU.

Viuda i fills de Magí Molfullada

ARENYS DE MAR ————— (Barcelona)

Tingueu compte amb les falsificacions.

Rebutgeu les imitacions.